

“Raiul pescarilor”

luni, 19 iulie 2010

Cu timpul am găsit de lucru în Austria, de fapt prietenul meu a prins câteva lucruri care presupuneau montarea pavajelor de piatră.

Pepi se pricepea foarte bine la asta ceva și nu i-a fost greu să mă învețe pe mine cum stau treburile cu montarea acestor pavaje. Totul mergea strună, bani aveam suficienți, la două lucruri mari a participat și cumnatul meu Marian, iar pe deasupra am reușit să fac și saltul cel mare, adică să trec din rândul muncitorilor ajutoare în cel al maiștrilor care construiesc. Totul, dacă mă gândesc acum, era ca un vis, era visul vieții mele, lucrăm și îmi petreceam marea majoritate a timpului cu cineva care se asemăna foarte bine cu mine la caracter, la pasiuni, party-uri, etc.

Ce mă durea cel mai mult era că lucrăm departe de casă, departe de familie, de sat, de prieteni, de frumosul nostru râu Caraș și de tot ce cineva de minunat noastru comun Carașova. Vremea se încălzea pe zi ce trece, începuse primăvara, totul prindea viața și formă. Malurile râurilor și poienile prindeau culori vii de un verde cipură ce numai primăvara poți să le întâlnești. Păsările cântau în limba lor, iar zgomotul unui râu de munte, foarte învolburat, cu ape cristaline și cu mii de larve deasupra-i, ademenea la pescuit pe cei ce și-au sădit ascultele chemarea. Totul făcea ca aici pescuitul să fie o “poezie”, sau, după vorbele romancierului francez Alphonse Karr, “o foarte plăcută îndeletnicire, chiar și atunci când nu prinzi nimic”.

Acestea sunt cuvintele pe care le folosesc despre aceste locuri. Dacă asta cu pixul în mână o zi întreagă, fără să mă gândesc ori să fac altceva, și tot nu cred că mi-ar ajunge timpul pentru a descrie cum se cuvinesc aceste minunții ale naturii. Râul cu pricina era de mărimea râului Nera, numai că avea debitul și curentul mult mai mari. Turbările și gropanele cu ape cristaline erau adânci de aproximativ 3-4 m, iar temperatura apei nu era mai mare de 12°-15° C. Ce mai, un ecosistem perfect pentru “Salmo trutta fario”!

Au fost zile când lăsam lucrul pentru a merge în acel Eden de pe pârâu, în “raiul pescarilor” cum i-am zis prietenului meu Pepi într-una dintre ieșiri. Pepi nu prea avea cunoștințe despre salmonide. Așa de puțin știu, ce-i drept, doar a crescut pe malul râului Caraș, însă nu știa și nu avea cunoștințe aprofundate despre toate speciile de pârâu. Astăzi s-a confirmat și într-o dimineață de iulie, în jurul orei 7.00.

Pepi pescuia la rotativ nr. 2 și a ales un loc cu apă lină, maluri abrupte și greu accesibile. Eu am plecat în aval, hotărând să pescuiesc numai la oscilante “Berti”, de culoarea aurului murdar și a alamei, cu dimensiuni de 7-9 cm și 5-6,35 gr. Mi-am găsit un loc cu vârtejuri și apă mai puțin adâncă, aproximativ 1-2 m. Lansăm în loc și lăsam oscilanta să atingă fundul apei după care începeam recuperarea, smucind ușor din vârful buclii, dar cu pauze scurte și recuperări. La un moment dat, cineva acolo din adâncuri mi-a răsunat foarte hotărât, nervos și angajat într-o acerbă luptă pentru supraviețuire, care până la urmă s-a dovedit a fi câștigată de mine. Rezultatul unei asemenea acciuni a fost un pârâu curcubeu de aproximativ 1,800 gr. Au urmat pupăturile, pozele și, bineînțeles, bucuria, pentru că rucsacul de pe umerii mei a

devenit mai greu cu vreo dou kilograme. Am mai explorat râul în aval și am mai prins câțiva indigeni din care am oprit unul singur. Am decis să mă întorc să-mi caut prietenul, iar în drum spre acesta am întâlnit un câpșor și două câprioare. Bățul a brâhnit de câteva ori și tocii trei s-au făcut nevzuci cât ai clipi.

Nu mic mi-a fost mirarea când m-am reîntâlnit cu tovarșul meu de pescuit. Pepi prinsese un pstruș lipan de aproximativ 1,300 kg și era foarte entuziasmat de această captură. Nu știa cu certitudine dacă peștele este comestibil fiindcă, cum spuneam, avea cunoștințe vagi despre speciile de pstruși. I-am răspuns afirmativ și l-am asigurat că tocii pescarii sportivi s-ar mândri cu capturarea unui asemenea exemplar. Petru Miloș